

Yahya'nın Şaire Anlattığıdır

Özü de gözü de yaşlı bir Nebi;
Kemikleri zayıf, saçı beyazdı.
Babam Zekeriyya kullukta hasbi,
Mescid-i Aksa'da nida – niyazdı.

Annem El-İşba'nın güçlkle hamur
Yoğuran elleri nasır tutardı.
Yaşmağında ecel, sırtında kambur;
Kısır bir bedende yarım yaşardı.

Çocuktum, olgundum, temizdim şair;
Babamın duası, icabetiydim.
Takva, iffet, hikmet verildim şair;
Annemin sızısı, gözbebeğiydim.

İsmimi Rabbimden edindim şair;
Önceden kimseyle adaş değildim.
Kelime'yi tasdik ettiydim şair;
İsyankâr bir zorba asla değildim.

Yüzüm, izleyene adeta mahya;
Sözüm, dinleyene ırmak sesiydi.
Şirk'i parçalayıp Tevhid'i ihya
Eden vaazlarım nur halesiydi.

And olsun; bir akşam şenlik yeriydi
Ve üryan şarkılar söyleniyordu.
Serilmiş sofralar, sütlü – etliydi.
Şarap kadehleri devriliyordu.

Herod'un, akarken ağzından salya;
İğrenç hülyalarda süzgün gibiydi.
Körelmiş yüreği günahattan gayya,
Hadsiz istekleri küfrün dibiydi.

Yahya'ydım; hiddetle son kez, yutkundum
Korkmadım, siyahtan akı ayırdım.
Yahya'ydım; istiğfar, tövbeye durdum,
Susmadım, batıla Hakk'ı haykırdım.

Sırtıma kırbaç ve hançer vurdular.
Koluma demirden sopalar indi.
Başımı gövdemden ayrı koydular.
Katlime alçaklar nasıl sevindi.

Ezildim, dağıldım, kanadım şair;
Şehadet zırhını aşkla kuşandım.
Kanımla bir kavmi kanattım şair;
Öcümü Kahhar'ın izniyle aldım.

Kitaba kuvvetle sarıldım şair;
Beşikten mezara arkadaşımıdır.
Senin kızıl şafak dediğin, şair;
Benim gün batarken kanayışımdır.

